

ĐOẠN KẾT

MÌNH LÀM MÌNH CHỊU LỄ ĐƯƠNG NHIÊN

Chu Đình lạnh lùng nói :

-Dường như hấn không muốn cho ta đi.

Chu Đình không phủ nhận điều đó.

Lão bản nương đáp :

-Bản tâm lão cũng không muốn đi.

Lão bản nương nói :

-Nhưng y có việc cần đến lão mà phái người thông tri là lập tức lão đến ngay.

Chu Đình đáp :

-Cái đó chỉ vì ta biết rõ khi mình có việc cần hấn là hấn cũng tới liền.

Lão bản nương nói :

-Đến mà chẳng hô hoán lại chẳng nói năng gì.

Chu Đình đáp :

-Đến hay không là một chuyện, còn nói hay không lại là một chuyện khác.

Lão bản nương thở dài nói :

-Bạn hữu như các vị tướng khắp thiên hạ khó tìm được cặp thứ hai nào giống thế.

Chu Đình đặt cái giá hình tam giác trong tay xuống ngưỡng thềm nhìn mù đột nhiên nói :

-Ta đã quyết định ở lại đây.

Lão bản nương đáp :

-Ta biết rồi.

Chu Đình hỏi :

-Liệu mù có đủ gan dạ nán lại ở chỗ này không ?

Lão bản nương đáp :

-Lão mà ở lại được thì ta cũng ở lại được.

Chu Đình nói :

-Mù không muốn ta ở lại đây ta cũng không trách mù.

Lão bản nương trợn mắt lên hỏi :

-Phải chăng lão muốn trục ta để con tiểu hồ ly tinh bồi tiếp lão ?

Chu Đình cười hỏi :

-Mù biến thành người biết ăn giấm chua từ hồi nào ?

Lão bản nương đáp :

-Vừa mới đây.

Chu Đình hỏi :

-Vừa mới đây ư ?

Lão bản nương hỏi lại :

-Con tiểu hồ ly tinh kia vừa mới dòm trộm lão thì lão giải thích thế nào ?

Chu Đình mỉm cười đáp :

-Cái đó dĩ nhiên là điều bí mật.

Lão bản nương lại trợn mắt lên hỏi :

-Điều chi bí mật ?

Chu Đình thủng thẳng đáp :

-Sau này sẽ cho mục hay còn bây giờ... bây giờ mục có thể đi đưa chân hấn.

Lão bản nương đáp :

-Ta không đi.

Chu Đình hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lão bản nương nghiêng răng đáp :

-Từ nay trở đi ta bắt đầu không đời lão nửa bước. Bất luận nơi nào ta cũng không đi vì...

Chu Đình hỏi :

-Vì sao ?

Lão bản nương nhìn hấn bằng cặp mắt xinh đẹp, chan chứa ái tình, cất giọng ôn nhu đáp :

-Vì bây giờ tiện thiếp mới biết lang quân là một chàng trai phi thường. Tiện thiếp sợ kẻ khác cướp mất.

Lục Tiểu Phụng ngồi đằng xa nhìn hai người bỗng thở dài nói :

-Xem chừng mối nguy cơ của bọn họ đã qua rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Bọn họ có mối nguy cơ gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hai năm nay lão bản nương đối với lão bản có điều thất vọng. Tại hạ hằng lo đời này giai ngẫu biến thành ác ngẫu.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Phải chăng lão bản nương tưởng lão bản là hạng lười biếng vô dụng ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Nhưng bây giờ mục biết trượng phu của mục là bậc thiên tài đáng kể.

Hoa Mãn Lâu cũng thừa nhận :

-Nếu không có lão bản thì bọn ta hăm chết ở đây cũng chưa biết chừng.

Người đàn bà nào cũng hy vọng mình có thể vì chồng mà hãnh diện.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Tại hạ chẳng sợ gì nhưng nhìn đôi đường như là một việc rất khó chịu.

Chàng liếc mắt nhìn Hoắc Hưu ngồi trong cũi.

Hoắc Hưu lại trợn mắt ngó lên nhìn Thượng Quan Tuyết Nhi ở bên ngoài cũi.

Tuyết Nhi tay cầm một khúc lap xường và hai cái bánh tiến lại cúi dút nói với Hoắc Hưu nhưng chẳng hiểu thị nói gì.

Hoắc Hưu tức quá mặt đỏ bừng lên, cổ nổi gân xanh. Đột nhiên lão nhảy tung lên, hết sức mình đập vào cũi. Dĩ nhiên cũi chẳng mở ra. Lão tự chế cái cũi này không ai mở ra được.

Tuyết Nhi ở ngoài lạnh lùng nhìn lão tựa hồ muốn bỏ đi.

Hoắc Hưu giữ thị lại. Hai người lại nói mấy câu. Hoắc Hưu đột nhiên thở dài vạch một cái dấu trên tờ giấy. Lão đưa tờ giấy cho Tuyết Nhi lấy khúc lap xường và hai cái bánh ngồi nhai ngấu nghiến.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Chẳng thà lão chịu chết chứ không chịu nói châu báu giấu ở nơi nào ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão không sợ chết.

Hoa Mãn Lâu nhăn nhó cười hỏi :

-Phải chăng lão thừa nhận ra cùng nghèo còn đáng sợ hơn là phải chết.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Nhưng bây giờ dường như lão phát giác còn một điều đáng sợ hơn cùng nghèo.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Đối phải không.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp đáp thì Tuyết Nhi đã nhảy tới. Hai mắt sáng rực, thị cười nói :

-Tiểu muội đã bán khúc lap xường và hai cái bánh bao cho lão rồi. Các vị đoán thử coi tiểu muội đã bán được bao nhiêu bạc ?

Không ai đoán nổi.

Tuyết Nhi cầm tờ giấy trong tay vung lên nói :

-Tiểu muội bán lấy năm vạn lạng bạc. Bất cứ lúc nào tiểu muội cầm tờ giấy này ra tiệm đổi bạc cũng được.

Lục Tiểu Phụng không nhìn được cười nói :

-Cô này quả lòng dạ đen tối thật.

Hoa Mãn Lâu cười nói :

-Trong thiên hạ e rằng không còn thứ gì quý hơn khúc lap xường.

Tuyết Nhi đáp :

-Vì thế lão hồ ly tức là muốn phát điên cũng phải bỏ tiền ra mua.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói :

-Xem chừng cái đói là khó chịu nhất.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chẳng lẽ cô còn định bóc lột hết của lão ?

Tuyết Nhi đáp :

-Tài sản đó nguyên là của nhà tiểu muội. Các vị đừng quên tiểu muội cũng họ Thương Quan.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Dù cô nương mỗi ngày có lấy của lão năm vạn lạng bạc thì trong vòng mấy năm e cũng không hết được.

Tuyết Nhi nói :

-Nếu một vài năm không hết thì tiểu muội ở đây ba, bốn năm, kỳ cho đến khi lão hết nhẫn mới thôi. Huống chi ở đây cũng có người bồi tiếp tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lão bản quyết định lưu lại chốn này thật ư ?

Tuyết Nhi gật đầu. Khoé miệng đột nhiên nở nụ cười thần bí, thị nói :

-Y bảo với lão bản nương muốn ở lại đây vì cần ở chỗ này để chế tạo đồ vật kinh người gì đó. Thực ra chỉ có tiểu muội là biết rõ y ở đây để làm gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y ở lại để làm gì ?

Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái rồi mỉm cười thần bí đáp :

-Đó là một điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bí mật thế nào ?

Tuyết Nhi đáp :

-Đã là chuyện bí mật thì còn với công tử thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng ngó chắp chắp vào mặt thị hồi lâu rồi cười hì hì nói :

-Tại hạ không biết điều bí mật của cô mà chỉ lo thay cho cô.

Tuyết Nhi hỏi :

-Làm sao mà lo ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cô cầm tờ giấy này đi lấy tiền, người ta truy vấn lai lịch tờ giấy này thì sao ?

Tuyết Nhi đáp :

-Nhất định không ao hởi han chi hết.

Lục Tiểu Phụng "ủa " một tiếng ra chiều không tin.

Tuyết Nhi liền cười nói :

-Công tử đừng quên lão là con người thần quái. Cả những bộ hạ thân tín cũng không ai biết hành tung của lão. Trước nay lão vẫn hành động theo cách này.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Vậy là lão tự bụng làm dạ chịu chẳng ai thương.

Tuyệt Nhi cười nói :

-Chính là thế đó. Nếu không phải tự lão gây ra hậu quả này, tiểu muội có muốn làm tiền lão cũng không phải dễ dàng.

Mệnh vận của con người thế nào là chính tự người đó gây nên. Vì thế mà người chính trực kết cục vẫn gặp những người tử tế.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa đứng dậy nói :

-Vậy cô nương thông thả ở lại mà làm tiền lão. Nếu thuận tiện cô làm cho tại hạ mấy hũ rượu ngon càng tốt.

Tuyệt Nhi chú ý nhìn chàng nói :

-Công tử định đi ngay bây giờ ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tại hạ mà ở nơi đây trong ba ngày thì buồn chết mất.

Tuyệt Nhi hỏi :

-Công tử không muốn hỏi đến chuyện bí mật kia nữa ư ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

-Không muốn hỏi nữa.

Tuyệt Nhi lão liên cặp mắt, đột nhiên cười nói :

-Thực ra tiểu muội có tiết lộ cho công tử hay cũng chẳng hề gì vì chẳng sớm thì muội rồi công tử cũng sẽ biết.

Lục Tiểu Phụng không phản đối.

Tuyệt Nhi lại nói :

-Lão bản lưu lại đây vì tiểu muội yêu y mà y cũng yêu tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng bật cười không nói gì.

Tuyệt Nhi hững hờ nói :

-Tiểu muội biết công tử chẳng tin lời nhưng tiểu muội lấy y rồi, công tử không tin cũng phải tin.

Lục Tiểu Phụng không nhin được hỏi Lục Tiểu Phụng

-Cô mà lấy y thì lão bản nương sẽ ra sao ?

Tuyệt Nhi thản nhiên đáp :

-Lão bản không nhất định chỉ có một lão bản nương. Công tử có bốn hàng lông mày thì sao lão bản chẳng thế có hai lão bản nương ?

Bóng tịch dương chiếu xuống sồn non. Lục Tiểu Phụng thảnh thơi cất bước.

Hồi lâu chàng chẳng nói năng gì, đột nhiên cất tiếng :

-Con tiểu hồ ly đó nhất định lại nói dối.

Hoa Mãn Lâu gật đầu " ồ " một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lão bản không phải là kẻ điên khùng thì sao lại lấy con tiểu quỷ này làm tiểu lão bản nương ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Dĩ nhiên không thể thế được.

Lục Tiểu Phụng lại im tiếng đi một quãng nữa, bỗng chàng nói :

-Nhưng lão bản là tên ma bùa, thỉnh thoảng lại phát khùng.

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Tiểu bản nương thông thường đều là tiểu hồ ly tinh.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vậy hay hơn hết là huynh đài trở lại khuyên giải tên ma bùa đó chớ làm chuyện bùa này.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Sao công tử không tự mình đi lấy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Huynh đài đã biết tại hạ không muốn nói với hấn.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Nếu là câu chuyện không đâu, lão bản há chẳng cho chúng ta là hai kẻ điên khùng ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thỉnh thoảng có điên khùng một lần thì đã sao ?

Hoa Mãn Lâu thở dài nói :

-Xem chừng bất luận là ai kết bạn với công tử chẳng sớm thì muộn cũng gây phải thói điên khùng.

Gã phải đi vì chẳng thế nào không đi được.

Lục Tiểu Phụng chẳng khác gì chàng ngốc, ngồi bên đường chờ đợi. May quãng đường sơn lộ này rất quanh quẽ, ngoài mục già hái những thứ dã thảo, không còn một người nào đi qua.

Chàng chờ không lâu đã thấy Hoa Mãn Lâu trở về.

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay :

-Thế nào ?

Hoa Mãn Lâu dặng mặt lên đáp :

-Công tử là kẻ điên khùng. Tiểu đệ cũng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Không có chuyện đó ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Bọn họ quả có chuyện bí mật. Lão bản đã thu Tuyết Nhi làm con nuôi.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài, nhún nhó cười nói :

-Công tử đã biết con tiểu quỷ đó nói dối, sao còn mắc bẫy hoài ?

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nhún nhó cười đáp :

-Vì tại hạ chẳng những là một tên ma bùn mà còn là một thằng ngốc.

Chàng ngẩng đầu lên bỗng thấy Tuyết Nhi vừa chạy vừa nhảy tới nơi. Thị thở hồng hộc hỏi :

-Vừa rồi hai vị có thấy người nào đi qua đây không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chỉ có một mục già hái đã thảo.

Tuyết Nhi nhảy lên nói :

-Mục già đó nhất định là thư thư của tiểu muội rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thư thư của cô ư ? Thượng Quan Phi Yến hay sao ?

Tuyết Nhi gật đầu, thị sáng mắt lên nói :

-Bây giờ tiểu muội mới phát giác ra y không chết. Y rất giỏi nghề trá tử để lừa chúng ta. Vừa rồi các vị đi khỏi, tiểu muội đi xuống dưới...

Lục Tiểu Phụng không chờ thị nói hết lời, đột nhiên xoay người đi ngay. Chàng lại kéo cả Hoa Mãn Lâu đi theo, miệng chàng nói :

-Lần này bất luận cô nói gì tại hạ cũng sẽ không mắc lừa cô đâu vì tại hạ không muốn nghe nữa.

Xem chừng chàng đã hạ quyết tâm cất bước thật mau.

-----oOo-----